

Bosna i Hercegovina
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO-SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj: 001-0-K-Rz-07-000 002
Bihać, 17. decembra 2007. godine

Pravosnažno 03.07.2008. godine.
Presudom Vrhovnog suda F BiH broj 070-0-Kž-08-
000 034 od 03.07.2008. godine prvostepena presuda
potvrđena.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću, u vijeću sastavljenom od sudije Dervišević Nurije, kao predsjednika vijeća, te sudija ovog suda Marčetić Milana i Terzić Vesne, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Hrnjić Mufide, postupajući u krivičnom predmetu protiv optuženog Knežević Mile sin P. iz B. P., zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, (KZ SFRJ), kojeg brani braniteljica po izboru Rujević Vesna advokat iz Banjaluke, odlučujući povodom, na glavnom pretresu izmijenjene, optužnice Kantonalnog tužilaštva USK Bihać broj Kt-75/99-Rz od 28.06.2007. godine, nakon glavnog, usmenog i javnog pretresa održanog dana 14.12.2007. godine, u prisustvu kantonalne tužiteljice USK Bihać Cerić-Mrenica Ornele, optuženog i njegove braniteljice i oštećene S. T., jednoglasno je donio, te dana 17.12.2007. godine javno objavio slijedeću

P R E S U D U

Optuženi Knežević Mile sin P. i majke Đ., rođene Đ., rođen 25.02.1953. godine u B. P., gdje i boravi, ulica ... bb., JMBG ..., pismen sa SSS, po zanimanju elektroinstalater, oženjen, otac troje punoljetne djece, zaposlen kao policajac sa mjesečnom plaćom od 520,00 KM, supruga mu nije zaposlena, od imovine posjeduje ..., po narodnosti ..., državljanin ..., vojsku, (bivša JNA), služio 1973/74. godine u Lj., vodi se u vojnoj evidenciji pri OMO B. P., do sada nekažnjavan, protiv njega se ne vodi drugi krivični postupak, nalazi se na slobodi,

Primjenom odredbe iz člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, (ZKP FBiH),

OSLOBAĐA SE OPTUŽBE

Da je:

Za vrijeme rata, dana 16. novembra 1994. godine u mjestu R., općina Bihać, kao zamjenik komandira II čete, IV bataljona policije Republike Srpske, nakon što su pripadnici vojske Republike Srpske zarobili dva civila Bošnjaka, među kojima i D. H., u području sela P., te ih zavezali za rudu na tzv. «japaneru» i udarali bičevima, dok su zarobljenici vukli «japaner», doveli iste do mesnice u centru naselja R., te ih uveli unutra, gdje im se pridružio i optuženi Knežević Mile, a nakon kraćeg vremena zarobljenike vezane izveli iz mesnice, a D. H. pretukli u predjelu glave i grudnog koša, nanijevši mu pri tom povrede u vidu ozljeda glave, sa prelomom lubanje u predjelu nadočnog dijela lijeve čeone kosti i obje nosne kosti unutarnjeg dijela desne očne šupljine, prelomom četvrtog grudnog pršljena kičme, prelomima prednjih

krajeva dva lijeva i dva desna rebra, te višestrukim prelomom donje polovine lijeve lopatice, da bi Knežević Mile skupa sa nepoznatim pripadnikom vojske Republike Srpske, istog odnijeli do drveta ispod kojeg su stavili stolicu, a potom je pripadnik vojske Republike Srpske presjekao žicu od struje, od koje je napravio omču i prebacio oko grane, te stavio oko vrata D. H., da bi optuženi Knežević Mile uzeo komad grane kojim je tukao D. H. po nogama psujući mu «balijsku» majku i govoreći mu «neka «balijska» visi, šta je put za Evropu, da li je to borba za islam ili protiv islama», dok je oštećeni D. H. cijelo vrijeme molio za milost, te govorio da će služiti u vojsci Republike Srpske, da je civil, a ne borac, nakon čega su optuženi Knežević Mile i nepoznati pripadnik vojske Republike Srpske, a u namjeri da liše života D. H., uzeli stolicu za naslon sa dvije strane i izmakli zarobljenom D. H. ispod nogu, te je D. H. usljed vješanja odmah umro, a što je suprotno odredbi 4. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. augusta 1949. godine, iz člana 3. stav 1. tačka a) i odredbe iz člana 75. stav 1. tačka a), (i) Dopunskog protokola uz Ženevsu konvenciju od 12. augusta 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol 1).

Dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata izvršio ubistvo jednog civila.

Čime bi počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ.

Na osnovu odredbe iz člana 203. stav 1. ZKP FBiH optuženi se oslobađa plaćanja troškova ovog krivičnog postupka i paušala, te isti padaju na teret budžetskih sredstava ovog suda.

Na osnovu odredbe iz člana 212. stav 4. ZKP FBiH, porodica poginulog D. H. sina H. iz B., se sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućuju na građansku parnicu.

O b r a z l o ž e n j e

Optužnicom Kantonalnog tužilaštva USK Bihać, broj Kt-75/99-Rz od 28.06.2007. godine, koja je izmijenjena na glavnom pretresu održanom dana 14.12.2007. godine, optuženi Knežević Mile sin P. iz B. P. se tereti, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ, počinjenog u vrijeme i na način поближе opisan u dispozitivu te izmijenjene optužnice.

Optuženi u uvodnom izlaganju i završnoj riječi putem braniteljice, a također i u svojoj odbrani, poriče da je počinio radnje i krivično djelo za koje se tereti. Priznaje činjenicu da je u to vrijeme bio policajac i da je tada obavljao dužnost zamjenika komandira II čete, IV bataljona, policije Republike Srpske, dok je komandir te jedinice bio T. M., a da je policija u to vrijeme bila podčinjena komandi vojske Republike Srpske. Priznaje da je kritičnog dana bio prisutan na mjestu događaja u selu R., kada se dogodilo maltretiranje i vješanje oštećenog D. H., te je i sam bio očevidac tog događaja, ali tvrdi da nije učestvovao u radnjama vješanja oštećenog, već je naprotiv pokušao spriječiti to vješanje i spasiti život oštećenom D. H., ali je do obješenog D. stigao prekasno, kada je on već bio obješen i mrtav, a što je utvrdio kada ga je dolaskom do njega uhvatio rukama za njegove butine i podigao uvis, pa je tada ustanovio da je glava oštećenog klonula na njegove grudi, po čemu je zaključio da je oštećeni već mrtav, dok je u tom trenutku iza njegovih leđa jedan od prisutnih vojnika repetirao automatsku pušku i zaprijetio mu zbog ovakvog njegovog pokušaja spašavanja života oštećenog, nakon čega se on

udaljio sa mjesta događaja. Tvrdi da je maltretiranje oštećenog i još jednog zarobljenog civila, te vješanje oštećenog D. H. izvršeno u prisustvu preko tri stotine prisutnih vojnika i policajaca, od strane njemu nepoznatih izviđača, koji su bili pripadnici 15-ste bihačke brigade vojske Republike Srpske, koji su i zarobili oštećenog i drugog civila, kojeg su ti izviđači kasnije također ubili. Tvrdi da nije uspio doći do oštećenog prije nego je on umro iz razloga što je oko mjesta vješanja bio prisutan veliki broj vojnika koji su bili zbijeni jedan do drugoga, te su posmatrali i gledali čin vješanja, dok se on probijao kroz tako zbijenu masu tih vojnika da bi došao do drveta na koje je bila postavljena omča kojom su izviđači namjeravali objesiti oštećenog. Tvrdi da ga svjedok L. M. neosnovano i zlonamjerno tereti da je upravo on učestvovao u vješanju oštećenog D. H., sa još jednim ne identifikovanim vojnikom iz grupe izviđača koji su prethodno u mjestu P. zarobili pomenuta dva civila, među kojima se nalazio i oštećeni D. H., potom su ih doveli u centar mjesta R., pri čemu su ih usput upregnuli u tzv. «japaner» skupa sa jednim magaretom, pa su ih na taj način ponižavali, maltretirali i tukli, a potom su oštećenog D. H. objesili, dok su drugog zarobljenog civila ubili. Kao razlog i motiv zbog kojeg ga L. M. zlonamjerno tereti navodi da se poslije vješanja oštećenog D. H. u selu R., nalazio na grahovsko-glamočkom ratištu, te je tada poginuo policajac R. N., koji se u vrijeme pogibije nalazio na borbenom položaju sam sa policajcem L. M., te se prilikom pogibije ovog policajca pojavila sumnja u pogledu okolnosti pod kojima je on poginuo, pa je on kao zamjenik komandira insistirao da se izvrši obdukcija mrtvog tijela R. N. i izvrše balistička vještačenja puške koje je posjedovao L. M. i R. N., da bi se na taj način rasvijetlile okolnosti pod kojima je poginuo policajac R.. Navodi da u vrijeme R. smrti nije tvrdio da je njega ubio L. M., niti to danas tvrdi, već je na taj način samo želio da se rasvijetle okolnosti pod kojima je taj policajac poginuo, te da se na taj način kod porodice poginulog otkloni svaka sumnja da je to počinio L. M., ukoliko on to zaista nije počinio. Međutim, ove radnje, za koje se on zalagao nisu provedene, tako da je kod porodice poginulog R. i dalje ostala sumnja da je to počinio L. M.. Navodi da mu se zbog ovih njegovih radnji za koje se on zalagao, L. M. sada sveti, te ga zbog toga neosnovano tereti da je on učestvovao u vješanju oštećenog D. H.. Napominje da se 1998. godine, a poslije završetka proteklog rata, među prvima vratio u B. P., gdje je nastavio raditi kao policajac, dok se L. M. u svoje mjesto u općini B. G. vratio godinu i pol poslije njega, te se L. M. plašio da će on u međuvremenu preduzeti odgovarajuće radnje radi otvaranja istrage i rasvijetljavanja okolnosti pod kojima je poginuo R. N., iako on u tom pogledu nije ništa preduzimao, jer ni ranije nije tvrdio, a niti sada tvrdi da je policajca R. N. ubio L. M..

U toku glavnog pretresa optužba je izvela slijedeće dokaze: direktno je ispitala svjedoke: B. I. kći R., S. T. kći H. i Š. U. sin H. svi iz B., te svjedoke T. M. sin V. i R. M. sin B. oba iz B., B. M. sin S. iz D. i L. M. sin P. iz B. G., direktno je ispitala vještaka medicinske struke dr. Rakočević Miroslava iz Bihaća na okolnosti kvalifikacije tjelesnih ozljeda oštećenog D. H. i uzroka nastupanja njegove smrti, te je iznijela sadržaj zapisnika o saslušanju ovog vještaka iz istrage od 01.06.2007. godine, izvještaja o obdukciji skeletnih ostataka oštećenog od 09.05.2007. godine koju je izvršio isti vještak, iznijela je sadržaj materijalnih dokaza i to: zapisnika KMUP USK Bihać broj 05-1/04-5-358/07 od 21.05.2007. godine o izvršenoj eksumaciji i obdukciji tijela oštećenog D. H., crteža i fotodokumentacije lica mjesta KMUP USK Bihać broj 34/07 od 04.05.2007. godine o eksumaciji tijela oštećenog, crteža i fotodokumentacije ubistva oštećenog D. H. sačinjene od strane KMUP USK Bihać pod brojem sl. /99 od 06.12.1999. godine, izvoda iz matične knjige umrlih za oštećenog D. H. izdat od matičnog ureda općine Bihać broj 2003-12-1966/2006 od 25.04.2007. godine, dopisa Kantonalne bolnice «dr. Irfan Ljubijankić» Bihać od 25.04.2007. godine, akta Komisije za razmjenu ratnih zarobljenika i tijela poginulih od 21.12.1994. godine, te je unakrsno ispitala svjedoke odbrane, dok je odbrana direktno ispitala svjedoke: R. B. sin S. i Š. L. sin O. oba iz B., T. V. sin V., K. P. sin M., M. N. sin Z., M. B. sin J., P. S. sin Š i M. N.1 sin S. svi iz B. P.,

B. K. sin D. i G. M. sin H. oba iz R., općina B. P. i D. M. sin M. iz D. S., općina B. P., a unakrsno je ispitala svjedoke i vještaka optužbe, te je izveden dokaz suočenjem svjedoka L. M. s jedne strane sa svjedocima T. M., R. B., K. P. i Š. L. s druge strane na okolnosti iskazanih razlika i suprotnosti u njihovim iskazima, te je izvršen uvid u ostalu dokumentaciju koja se nalazi u spisu.

Svjedok L. M. tvrdi da je u septembru mjesecu 1994. godine upoznao optuženog i da je optuženog vidio kritičnog dana u mjestu R.. Navodi da su on i optuženi tada bili pripadnici policije, koja je bila pod komandom vojske Republike Srpske, a da je komandir čete policije bio T. M., dok je optuženi bio njegov zamjenik. Tvrdi da je vojska u mjestu P. zarobila dva civila i to oštećenog D. H. i još jednog momka za kojeg smatra da nije bio ni punoljetan, a to je zaključio po njegovom izgledu. Također tvrdi da oštećenog D. nije poznao, ali da je njegovo prezime saznao toga dana od Š. L. koji je tom prilikom hodajući uokolo govorio da se oštećeni zove D., a da mu je ime A. ili A., ali je pravo ime oštećenog H. saznao u B. nakon završetka rata u slučajnom razgovoru sa jednim kolegom od kojeg je saznao da se oštećeni zove D. H.. Tvrdi da je kritičnog dana bio očevidac kada su vojnici zarobili oštećenog i još jednog mladića, te su ih upregnuli u jedan građevinski «japaner» kojeg su njih dvojica vukli, a na «japaneru» se tada nalazilo najmanje deset vojnika koji su te zarobljene civile tukli kandžijom, dok je u sredini uz rudu «japanera» bilo privezano i jedno magare, ali su u stvari «japaner» vukli samo ti zarobljeni civili, jer su njih dvojica bili stvarno upregnuti da vuku «japaner», dok je magarac u sredini bio samo privezan za rudu, ali on nije vukao opisani «japaner». Vidio je da su oštećeni i drugi civil na takav način dovukli «japaner» do jedne mesnice u R. koja nije radila, pa su ih potom od «japanera» odveli u tu mesnicu radi ispitivanja koje je trajalo oko jedan sat vremena, te je optuženi također ušao u navedenu mesnicu. Nije mu poznato šta se dešavalo unutar te mesnice. U međuvremenu je kružila priča da će zarobljeni civili biti obješeni, pa je i on sa masom drugih došao u blizinu mesnice na mjesto gdje je kasnije oštećeni zaista i obješen. Navodi da je optuženi po izlasku iz mesnice držao za ruku oštećenog, a pri tome mu je pomagao i jedan vojnik kojeg nije poznao, dok je oštećeni skakutao, a imao je svezane ruke, te je tada zapazio da je oštećeni izudaran, jer je bio plav u licu i povrijeđen u predjelu oka, misli da se radilo o lijevom oku, te je imao dojam da mu je to oko izbijeno i da visi na jabučici. Oštećenog tada uopšte nije poznao, ali je primijetio da je za svoje godine rano prosjed ili se pak farbao, a bio je obučen u šuškvu trenerku lila boje, a ispod je imao sportsku majicu, dok je na nogama imao patike, dok je drugi, od oštećenog mlađi civil, kojeg također nije poznao, bio plav obučen u zelenu trenerku, a i on je na nogama imao patike. Odnokud je neko donio školsku stolicu sa naslonjačem od šperploče, te su optuženi i nepoznati vojnik podigli oštećenog na tu stolicu, ali su ga ubrzo i skinuli sa stolice, te je nepoznati vojnik rafalom iz automatske puške otkinuo komad žice za struju, popeo se na stolicu, te je prema svojoj visini od otkinutog komada žice napravio omču, prebacio je preko grane jednog drveta ispod koje grane se nalazila školska stolica, te su optuženi i taj vojnik ponovno podigli oštećenog na stolicu, pa su mu namaknuli pripremljenu omču na vrat, ali su mu prethodno skinuli donji dio odjeće pa je on ostao u gaćicama. Tvrdi da je optuženi prethodno pripremio jednu granu sa kojom je tukao oštećenog po golim nogama, dok je on stajao na stolici sa omčom oko vrata. Navodi da je oštećeni molio optuženog da mu poštedi život, govoreći da je zarobljen kao civil, a ne kao vojnik, da će služiti u vojsci Republike Srpske, dok ga je optuženi tada pitao da li je put u Evropu borba za islam ili protiv islama. Tvrdi da je tada prišao optuženom i pokušao ga ubijediti da ne objesi oštećenog, govoreći mu da je on starješina i da će za to odgovarati, ali mu je optuženi tada opsovao majku i rekao mu neka balija visi, misleći pri tome na oštećenog. Tvrdi da je u tom trenutku iza svojih leđa začuo repetiranje pušaka, te ga je tada Jović Boro povukao za rukav i rekao mu da ide odatle, jer će izgubiti glavu, pa je on zatim odustao od daljnog ubjeđivanja optuženog, jer se uplašio za vlastiti život. Nakon toga su

optuženi i nepoznati vojnik, koji su oštećenog prethodno stavili na stolicu i namaknuli mu omču na vrat, zajednički ispod nogu oštećenog izmakli stolicu na kojoj je on stajao, tako da je oštećeni ostao visiti na grani drveta, na koji način je ubrzo umro. Kasnije je čuo da je ubijen i drugi civil koji je zarobljen sa oštećenim D., ali nije bio očevidac njegovog ubistva, niti mu je poznato tko je to počinio. Poslije trenutka vješanja oštećenog, otišao je u kuću u kojoj je bio smješten, te je u istoj zatekao T. M., koji je bio komandir policijske čete, te je i on bio iznenađen i zaprepašten postupkom optuženog, pa je glasno otpuhivao i komentarisao postupke optuženog riječima «šta bi mom zamjeniku, je li poludio», a kada je optuženi ušao u istu kuću, jer je i on trebao tu prenoćiti, upitao je T. M., zbog čega otpuhuje, a kako mu T. M. na to pitanje nije ništa odgovorio, tvrdi daje on tada optuženom rekao, da je on tj. optuženi obradovao T. M. sa onim što je učinio, misleći pri tome na vješanje oštećenog, pa je na te njegove riječi, optuženi uzeo svoje stvari i izašao iz te kuće i u istu se više nije vraćao.

Svjedok T. M. tvrdi da je u toku 1994. godine, kao policajac, bio mobilisan i vojno angažiran od strane MUP, te je u novembru iste godine obavljao dužnost komandira policijske čete, a koja je bila pod vojnom komandom vojske Republike Srpske, dok je njegov zamjenik u to vrijeme bio optuženi Knežević Mile, a ta četa se tada nalazila na vojnom zadatku u mjestu R.. Navodi da je njihova četa došla u mjesto R. prije 21. novembra 1994. godine, te su u tom mjestu proveli oko četiri dana i za to vrijeme su bili smješteni po tamošnjim kućama. Sjeća se da su jednoga dana u popodnevnom satima diverzanti vojske koja je tu bila smještena zarobili dvojicu civila, s tim da mu nije poznato kojoj su vojnoj jedinici pripadali ti diverzanti. Pomenuti diverzanti su zarobljene civile vodili upravo u trenutku kada se on spremao da, kao komandir čete, odvede drvarski vod policije na zadatak da bi u toku noći obezbjeđivali most na rijeci U.. Vidio je da su ti zarobljeni civili bili upregnuti u jednu dvokolicu koju su vukli, a sa njima je u tu dvokolicu bilo upregnuto i jedno magare ili mula, nije sasvim siguran, s tim da su civili bili upregnuti sa strane, a ta životinja u sredini, dok je pored dvokolice išlo puno vojnika i policije, a na samoj dvokolici je sjedilo 4-5 diverzanata. Napominje da je te zarobljene civile i vojnike koji su ih zarobili, promatrao sa udaljenosti od oko 70-80 metara, te je u svojoj blizini primijetio policajca L. M., kojeg je pozvao da se njih dvojica udalje sa tog mjesta, da ne bi bili ranjeni, jer su diverzanti koji su vodili zarobljenike pucali na tom mjestu iz automatskog naoružanja, da bi na taj način presjekli električnu žicu koja je ležala po zemlji. Tvrdi da tada sa njim sa tog mjesta nije krenuo L. M., već je on sam otišao, dok je L. i dalje ostao na mjestu događaja. Poslije kraćeg vremena je odveo na zadatak drvarski vod policije i rasporedio ih kod mosta na rijeci U. koji su te noći trebali obezbjeđivati, tako da se u izvršenju ovih poslova zadržao oko 15 minuta, a potom se vratio u kuću u kojoj je bio smješten i u kojoj je bila komanda policijske čete, ali tada u toj kući nije zatekao i vidio optuženog Knežević Milu, već je on u tu kuću došao iza njega po proteku od oko 15-20 minuta i pri tome je događaj u vezi zarobljenih civila sa čuđenjem i zaprepaštenjem komentarisao riječima; «ala, šta se radi braćo mila», a u to vrijeme je već kružila priča da su zarobljeni civili pobijeni. Nije mu poznato tko je pobio zarobljene civile, jer to nije vidio, te ne zna da li je to učinio optuženi ili nije budući da optuženi u to vrijeme nije bio sa njim, niti ga je vidio u vrijeme tog dešavanja, a zarobljeni civili su još uvijek bili živi u momentu kada je on napustio mjesto na kojem se događaj sa njima dešavao. Navodi da je na mjestu događaja, gdje su se nalazili zarobljeni civili, po njegovoj procjeni bilo prisutno 200-250 ljudi. Tvrdi da nije mogao vidjeti detalje samog događaja koji se dešavao sa zarobljenim civilima na samom mjestu gdje su se oni nalazili, i to kako zbog udaljenosti sa koje je taj događaj gledao, tako i zbog činjenice da se između njega i mjesta gdje su bili ti civili, nalazio veliki broj ljudi koji su okružili to mjesto na kojem su se zarobljeni civili nalazili, pa su detalje odvijanja tog događaja mogli dobro vidjeti ona prisutna lica koji su se nalazili u centru i u blizini zarobljenih civila. Napominje da su te civile zarobili vojnici, i to diverzanti, a ne pripadnici policije, te su ti diverzanti sa zarobljenim civilima očekivali svog

vojnog starješinu, jer mu je to lično rekao jedan od tih diverzanata koji su vodili zarobljenike, ali mu nije poznato da li je taj vojni starješina naknadno zaista i došao na lice mjesta ili pak nije, jer je on u međuvremenu otišao sa mjesta događaja. Tvrdi daje policija, pa i četa čiji je on bio komandir, bila podčinjena vojnoj komandi od koje su dobivali naređenja koja su izvršavali, tako da se policija nije smjela niti mogla miješati u taj odnos sa zarobljenim civilima, jer bi to, po njegovom mišljenju, čak dovelo do sukoba vojske i mobilisanih policajaca.

Svjedok R. B. navodi da optuženog poznaje još od 1981. godine, kada je započeo raditi u B. P. u svojstvu policajca, gdje je radio i optuženi. Ističe da je optuženi čitav period za koji ga on poznaje, bio izuzetno korektan, savjestan i krajnje profesionalan kao policajac, a kao građanin je bio izuzetno pošten i čestit čovjek. Navodi daje on u vrijeme kritičnog događaja, kao policajac, bio mobilisan u četvu policije u kojoj je komandir bio T. M., a njegov zamjenik je bio upravo optuženi Knežević Mile, dok je on u toj četi vršio poslove osobe za bezbjednost. Tvrdi da nije očevidac događaja i samog čina vješanja oštećenog D. H. koje vješanje se desilo u novembru mjesecu 1994. godine u selu R.. Navodi da se toga dana, u vrijeme kada se dogodilo vješanje oštećenog D., nalazio u selu L. kod kuće svoga brata, te je po povratku iz tog sela u selo R., i u kuću u kojoj je bio smješten, ušao optuženi Knežević Mile te je rekao: «ala ljudi, zlo se desilo», a na njegovo pitanje šta se to desilo, jer on tada još ništa nije znao o događaju i dešavanju toga dana u R., budući da je iz R. bio odsutan, optuženi mu je odgovorio, «oni luđaci iz 15.-te brigade objesiše čovjeka» i pri tome je dodao: «neke jadnike uhvatili sa «japanerom», vele, da su tražili hrane, pa ih uhvatili i doveli ih gore» i još je dodao: «ja pokušao da ga spasim, kad me luđaci ne ubiše, oni su narkomani i luđaci, ovo je jedna bruka, jedna sramota». Navodi da je tom prilikom vidio da je optuženi bio stvarno potišten i zbunjen, te je optuženi osuđivao ovaj postupak i čin vješanja, a po njegovom izgledu i ponašanju je zaključio da ga je taj događaj pogodio i da mu je teško pao. Tvrdi da je u tom momentu u toj kući, gdje se ovaj razgovor vodio, bio prisutan T. M., Š. L. i J. M., a da u tom momentu u toj kući sa njima nije bio L. M., jer je kuća u kojoj je L. M. bio smješten udaljena nekoliko kuća iznad kuće u kojoj su oni boravili. Kasnije se masovno pričalo da su vješanje oštećenog D. izvršili pripadnici diverzantske grupe 15.-te brigade vojske Republike Srpske. Napominje da je poslije ovog događaja koji se desio u mjestu R., došlo do pogibije policajca R. N. i to na grahovsko-glamočkom ratištu i to u momentu kada se poginuli R. nalazio na borbenom položaju sam sa L. M., te navodi da su bile sumnjive okolnosti pogibije tog policajca na navedenom položaju gdje se to desilo, te su on, a i optuženi Knežević Mile, koji je tada bio komandir čete na tom ratištu, zaključili da treba uzeti izjavu od L. M. na okolnosti pogibije tog policajca i da se rasvijetle okolnosti te pogibije, ali okolnosti pogibije tog policajca nisu rasvijetljene, već su tada on i optuženi «osuđivani» kao da su njih dvojica okrivili L. M. i da su mu stavili na teret da je on ubio pomenutog policajca. U vezi pogibije ovog policajca njemu i optuženom Knežević Mili je prijetilo više vojnika koje su zvali G. jer su bili rodom sa lokaliteta općine G., i pri tome su optuženom psovali majku i govorili: «ovo je sve Milino maslo, on žive glave neće iznijeti odavde», te navodi da je on, (ovaj svjedok), umalo bio ubijen i to upravo zbog aktivnosti koje su preduzeli on i optuženi Knežević Mile u pokušaju rasvijetljavanja pogibije policajca R., pa je on o navedenim prijetnjama upoznao optuženog Kneževića i saopštio mu da se pričuva od ovih prijetnji. Tvrdi da je L. M. također bio prisutan prilikom pokušaja njegovog ubistva i upućenih prijetnji njemu i optuženom Kneževiću, te se tom prilikom L. M. solidarisao sa ostalim prisutnima u njihovom ponašanju i upućenim prijetnjama, te mu je i sam tom prilikom svašta psovao.

Svjedok K. P. navodi da optuženog poznaje još od djetinjstva, dok ne poznaje policajca L. M., te stoga o optuženom kao policajcu i građaninu, može reći samo i sve najbolje. Nadalje ovaj svjedok napominje da je on, kao policajac, bio vojno mobilisan u policijsku četvu, koja je

bila pod komandom vojske Republike Srpske, a komandir te čete je bio T. M., dok je optuženi bio zamjenik komandira te čete. Ističe da je bio očevidac dovođenja oštećenog kao zarobljenika u mjesto R. i njegovog kasnijeg vješanja. Tvrdi da je vidio da u R. iz pravca B. dolazi dvokolica zv. «japaner», te je u sredini bio upregnut magarac, dok su sa strane bila upregnuta dva zarobljena civila i pri tome su oni bili zažvaljani kao konji, jer su preko usta imali jednu špagu, te su ovi civili vukli tu dvokolice, dok je na toj dvokolici sjedilo 4-5 vojnika, te su oni nečim bičevali ove zarobljene civile. Navodi da je tom prilikom ova dvokolica sa zarobljenim civilima prošla pored njega i otišla u pravcu B. P., te je tom prilikom primijetio da je jedan od zarobljenih civila bio mlađe dobi i starosti oko 20 godina, te je bio mršav i obučen u crveni kombinezon, dok je drugi zarobljeni civil bio malo stariji i imao je dužu prosijedu kosu, starosti oko 30-35 godina i bio je obučen u trenerku i zelene hlače. Navodi da je kasnije čuo da su ovi vojnici koji su zarobili pomenute civile, od kojih će jedan kasnije biti i obješen, bili pripadnici izviđača 15.-te bihačke brigade, ali ih on lično nije poznao. Nakon što su prošli pored njega, on ih je izgubio iz svog vidokruga, iako je i dalje ostao stajati na mjestu gdje se zatekao prilikom dolaska i prolaska zarobljenih civila, pa je sa tog mjesta vidio da se nakon pola sata iz pravca B. P. vraća ta grupa vojnika, među kojom su se po svom drskom ponašanju posebno isticala dva vojnika i pred sobom su vodili ovog starijeg zarobljenog civila, kojem su tada bile vezane ruke, dok na donjem dijelu nije imao odjeće već je bio samo u kratkim gaćicama. Nakon toga ta grupa vojnika sa oštećenim dolazi do jedne lipe i na tom mjestu jedan od ove dvojice vojnika koji su se posebno eksponirali, je uzeo i od žice za električnu struju napravio omču koju je zakačio za granu lipe, dok je taj drugi vojnik, koji je također prednjačio u svom drskom ponašanju, odnekud donio jednu četvrtastu stolicu bez naslona, te su potom ova dva vojnika podigli tog starijeg civila na tu stolicu koja je bila postavljena ispod napravljene omče, i namaknuli mu napravljenu omču oko vrata, pa je vojnik, koji je bio crne kose i imao je bradicu, a bio je visine oko 180 cm i oko 25 godina starosti, ispod nogu oštećenog gurnuo stolicu, te je na taj način oštećeni obješen i ostao je visiti. Navodi daje drugi vojnik koji je učestvovao u tom vješanju bio smeđ, vise plav i bio je malo niži od ovog crnog. Tvrdi da je ovaj postupak i čin vješanja oštećenog jasno vidio, i pored toga što je oko mjesta događaja bilo prisutno, po njegovoj procjeni najmanje 100 vojnika, jer je stajao najednom stepeništu koje je malo uzdignuto iznad tla, tako da je on bio, možda za glavu ili dvije, viši od ostalih prisutnih ljudi koji su se nalazili oko mjesta na kojem se desio čin vješanja. Tvrdi da na tom mjestu u trenutku vješanja nije vidio optuženog Knežević Milu, ali je istoga primijetio u trenutku kada je oštećeni već bio obješen i kada je visio na grani, te je primijetio da optuženi prilazi obješenom i hvata ga sa prednje strane za butine i malo ga podiže uvis, pa je tom prilikom vidio da oštećeni ne daje znakove života, jer je već bio klonuo. U tom trenutku je vidio da opisani crni izviđač-vojnici, koji je učestvovao u vješanju oštećenog, podiže pušku prema optuženom Kneževiću, ali ne zna da li je istu repetirao, te je potom optuženi pustio obješenog čovjeka i on je ostao visiti u istom položaju kako je i do tada bio, pa se optuženi zatim okrenuo i otišao sa tog mjesta gdje se desio čin vješanja.

Svjedok T. V. navodi da optuženog poznaje oko 20-25 godina i zna ga kao dobrog čovjeka i savjesnog policajca koji nije imao nikakvih prestupa, dok ne poznaje policajca L. M.. Ističe da je u novembru mjesecu 1994. godine bio mobilisan kao policajac u policijskoj četi koja je u to vrijeme bila smještena u mjestu R.. Tvrdi da je sa udaljenosti od oko 50 m vidio da su u R. iz pravca B. dovedena dva zarobljena civila i to na način da su oni i magare bili upregnuti u jednu dvokolice, te su ih zarobili izviđači 15.-te bihačke brigade, te su ove zarobljene civile ti izviđači tukli motkama, dok su oni vukli dvokolice-«japaner», pri čemu je jedan broj izviđača sjedio i na samom «japaneru». Napominje da je kasnije gledao i sam čin vješanja starijeg zarobljenog civila, kojom prilikom je jedan od izviđača napravio omču, dok je drugi donio stolicu, te su zatim tog civila objesili na granu jedne lipe, s tim što navodi da

nije najbolje mogao vidjeti sam čin vješanja, jer se tu komešala vojska, a tom prilikom je na mjestu vješanja bilo prisutno, po njegovoj procjeni, 150-200 vojnika. Tvrdi da je poslije izvršenog vješanja pomenutog civila na mjestu događaja vidio optuženog Knežević Milu gdje se nešto raspravlja sa izviđačima koji su izvršili vješanje zarobljenog civila. Tvrdi da je potom otišao sa mjesta događaja, tako da mu nije poznato šta se dalje na tom mjestu dešavalo.

Svjedok M. N. navodi da dugo godina poznaje optuženog Knežević Milu, te za njega tvrdi da je bio dobar i uzoran radnik i da o njemu može reći samo sve najbolje, dok ne poznaje policajca L. M.. Ovaj svjedok na identičan način, kao i svjedok T. V.o, opisuje tok dovođenja zarobljenih dvojice civila u R., ponašanje izviđača koji su zarobili i vodili te civile, a također i momenat vješanja oštećenog, s tim što ni ovaj svjedok nije vidio sve detalje samog čina vješanja oštećenog, iako tvrdi da je dobro vidio drvo na koje je oštećeni obješen i oštećenog koji je nakon vješanja visio na grani tog drveta. Nije mogao detaljnije opisati izgled lica koji su izvršili vješanje oštećenog, niti je detaljnije mogao opisati izgled zarobljenih civila, niti kako su oni bili odjeveni. Tvrdi da je događaj i čin vješanja promatrao sa udaljenosti od oko 50 m i da je tom prilikom stajao na cesti, ali se između njega i mjesta gdje se odvijao čin vješanja nalazio veći broj drugih vojnika koji su mu zaklanjali preglednost. Kasnije je čuo da su vojnici koji su objesili oštećenog bili pripadnici 15.-te bihačke brigade.

Svjedok Š. L. tvrdi da optuženog poznaje još od 1981. godine i zna ga kao izuzetno korektnog i poštenog čovjeka i savjesnog policajca, koji je u poslu bio izuzetno služben i realan, a također poznaje i policajca L. M., te je sa njima obojicom oduvijek bio u korektnim i dobrim odnosima. Tvrdi da je u novembru mjesecu 1994. godine bio mobilisan u četvu policije koja se u to vrijeme nalazila u mjestu R., te je čuo od vojnika vojske Republike Srpske, koja se tada nalazila u tom mjestu, da su u mjestu P. zarobljena dvojica civila, ali nije čuo daje neki od njih obješen, tako da mu nije poznato šta se desilo sa zarobljenim civilima. Napominje da sa policajcem L. M. nikada nije razgovarao u vezi događaja u kojem su zarobljena dva civila i dovedena u R.. Navodi da se kasnije nalazio na glamočkom ratištu, te mu je poznato da je na tom ratištu poginuo policajac R. N., ali mu nisu poznati detalji u vezi pogibije tog policajca, mada je čuo priče, koje su kružile na tom ratištu, da policajac R. N. nije mogao poginuti od metka ispaljenog sa borbenog položaja koji su, nasuprot položajima vojske Republike Srpske, držale jedinice HVO. Ističe da je u vrijeme kada se desilo zarobljavanje civila u R. komandir policijske čete bio T. M., dok je optuženi Knežević Mile bio zamjenik komandira čete. Navodi da se događaj pogibije policajca R. N. na glamočkom ratištu desio poslije izvjesnog vremena u odnosu na događaj zarobljavanja civila u R..

Svjedok M. B. navodi da optuženog Knežević Milu poznaje još od 1976. godine, te mu je poznato da je on kao policajac bio dobar radnik, pohvaljivan i nagrađivan, te je među građanima bio izuzetno cijenjen kao čovjek, a imao je izuzetno dobre odnose i sa građanima druge nacionalnosti, dok nije poznavao policajca L. M.. Napominje da je u novembru mjesecu 1994. godine bio mobilisan u brigadi policije, te je u mjestu R. bio očevidac kada su dva zarobljena civila dovedena u R. i to na način da su oni bili upregnuti u jednu dvokolicu tzv. «japaner» koju su vukli, a na kojoj je sjedilo nekoliko ljudi, te su dvojica vojnika koji su sjedili na tom «japaneru» motkama tukli te upregnute civile kao kada se gone konji, s tim da je u taj «japaner» u sredini bilo upregnuto jedno magare, dok su zarobljeni civili u «japaner» bili upregnuti sa strane. Ističe da su oba civila bili odjeveni u neke trenerke, te je jedan bio crn i malo krupniji, dok je drugi bio plav i malo mlađi. Vojnici koji su sjedili na «japaneru» su bili odjeveni u maskirne hlače, te su imali povez oko glave, a svi su bili starosti oko 25 godina. Napominje da je tu bilo još ljudi, po njegovoj procjeni stotinu, pa i više. Nakon toga su zarobljene civile ispregnuli iz «japanera», te su ih odveli u jednu mesnicu, ali se tamo nisu

dugo zadržali, te su, poslije izvjesnog vremena, iz pomenute mesnice izveli jednog zarobljenog civila, koji na donjem dijelu tijela nije imao hlača, već je tada bio samo u gaćama, te su ga potom doveli do jedne lipe, pa je jedan od tih izviđača, koji su zarobili te civile, uzeo komad žice za struju koji je presjekao ispaljenim mecima, te je taj komad žice zavezao za ogranak drveta lipe i na taj način je napravio omču, dok je drugi izviđač odnekud donio neku stolicu bez naslona, zvanu štokrla, i stavio je ispod te napravljene i postavljene omče, te su potom ta dvojica izviđača podigli oštećenog na tu štokrlu, pa mu je izviđač, koji je po izgledu bio crn, sa tankim brkovima i bradicom, stavio omču oko vrata, dok je drugi izviđač, koji je po izgledu bio nešto krupniji i smeđ, gurnuo nogom stolicu i istu je izbio ispod nogu oštećenog, te su na taj način oštećenog objesili. U trenutku kada je vješanje oštećenog već bilo završeno, spazio je optuženog Knežević Milu da se gura sa vojskom, da pokušava prići mjestu vješanja, te je također primijetio da je kod dosta prisutnih, koji su promatrali događaj i čin vješanja, bilo negodovanja i povika «šta to radite, šta će biti ako oni uhvate našeg Srbina, ovako će se nešto desiti, nije fer», ali je sve to bilo uzaludno jer je taj izviđač sa brkovima, koji je učestvovao u vješanju oštećenog, nategao automat i prijetio da će ubiti svakog onoga ko bude spašavao oštećenog, tako da se niko nije smio uključiti da bi oštećenog spasio. Navodi da je po izgledu i po ponašanju vojnika koji su vješali oštećenog vidio da su oni bili drski i bahati. Tvrdi da mu je kasnije optuženi Knežević Mile rekao da je bio prišao oštećenom da bi ga podigao i spasio, ali je vidio da je čovjek već mrtav, dok je on na to optuženom odgovorio: «kućeš ići tamo moj junače da izgubiš glavu, da te ubiju, ne budali». Navodi da je kasnije čuo da su zarobljenog civila objesili izviđači koji su bili pripadnici 15.-te bihačke brigade vojske Republike Srpske. Napominje da je poslije ovog događaja u martu mjesecu 1995. godine bio na glamočkom ratištu, pa je od optuženog čuo da je na tom ratištu pod sumnjivim okolnostima poginuo policajac R. N., te je lično čuo kada je optuženi insistirao da se izuzme i vještaci oružje za koje se sumnjalo da bi moglo biti dovedeno u vezi sa pogibijom tog policajca, te da se izvrši obdukcija mrtvog tijela tog policajca. Ističe da je drugi ili treći dan od pogibije R. N., od R. B. čuo, da je policajac L. M., koji je, u vrijeme pogibije R. N., bio skupa sa njim na položaju, prijetio Romiću i optuženom Knežević Mili i da je tom prilikom L. M. tada R. B. rekao: «da će zapamtiti on i Mile, ko su oni da ga na taj način provjeravaju i sumnjiče». Tvrdi da je kasnije od pojedinih kolega iz B. G. čuo da su poginuli R. N. i L. M. bili u «debelo» zategnutim odnosima, pa je na osnovu toga zaključio, da L. M. iz navedenih razloga tereti optuženog, da je optuženi izvršio vješanje oštećenog, jer se, po njegovom mišljenju, L. M. plaši da će protiv njega biti pokrenut postupak u vezi pogibije R. N., pa je stoga svalio na optuženog da je on u R. izvršio vješanje oštećenog, iako su to vješanje izvršila druga lica, dok je njemu lično poznato da to vješanje optuženi nije počinio, jer su to počinili pripadnici izviđača 15.-te bihačke brigade, koji su civile zarobili, zatim su ih maltretirali i tukli, ispitivali u mesnici u R. i potom jednog, (oštećenog), objesili.

Svjedok R. M. navodi da optuženog Knežević Milu poznaje još od 1982. godine, te je on kao policajac bio veoma ozbiljan i služben, te se rijetko znao našaliti, jednostavno je bio posve preozbiljan. Ističe da je u toku novembra mjeseca 1994. godine bio angažiran u policijsku četvu, te je ta četa tada bili smještene u selu R.. Navodi da nije očevidac događaja kada je obješen oštećeni, ali je sa prozora kuće u kojoj je bio smješten vidio kolonu vojnika i neku dvokolicu, te se čula galama, tako da je slabo mogao vidjeti zarobljenike koje su vodili, jer je tu bilo prisutno oko 100 ljudi, a tom prilikom nije uopšte ni izlazio iz kuće i išao na mjesto događaja. Sutradan je putničkim vozilom iz R. išao u B. P., te je sa lijeve strane tog puta vidio obješenog čovjeka. Nisu mu poznati detalji kako je taj čovjek obješen, niti tko gaje objesio, ali je čuo da su ti civili bili zarobljeni od pripadnika diverzanata 15.-te bihačke brigade vojske Republike Srpske. Tvrdi da je na dvokolici koja se kretala iz pravca B. prema centru R. vidio gdje sjedi više osoba, ali da ni jednog od njih nije lično poznavao, niti bi ih sada mogao

prepoznati, a uglavnom se radilo o mlađim osobama i daleko mlađim u odnosu na starost optuženog. Ističe da je poslije ovog događaja u R. otišao na glamočko ratište, te je na tom ratištu poginuo policajac R. N., pa je bio zaključak osoba koji su bili na mjestu njegove pogibije, da je taj policajac stradao od snajpera sa borbenih položaja protivničke zaraćene strane, s tim da mu je poznato da je u pogledu njegove pogibije bilo određenih sumnji, pa je optuženi Knežević Mile predlagao da se ispita puška L. M., koji je bio sa poginulim R. na mjestu pogibije, i da se izvrši obdukcija poginulog, ali ni jedna od tih radnji, koliko je njemu poznato, nije urađena, tako da porodica poginulog R. N. ni danas nije sigurna da tog policajca nije ubio L. M., te mu čak nije dozvolila da prisustvuje sahrani poginulog R. N., a prema njegovim saznanjima, koja je imao dok je radio skupa sa L. M. tj. do 1982. godine, nisu bili u zavadi ili u nekim netrpeljivim odnosima L. M. i poginuli R. N., ali mu nije poznato da li su njih dvojica poslije imali kakvih loših odnosa ili nisu.

Svjedok B. M. navodi da je u novembru 1994. godine kao policajac bio mobilisan u policijsku četvu, te se tada nalazio u mjestu R.. Ističe da nije očevidac događaja u vezi zarobljenih civila, za koji događaj se tereti optuženi, ali je sutradan, u odnosu na dan kada se taj događaj desio, vidio jednog čovjeka obješenog i jednoga mrtvog, koji je ležao pred prodavnicom, a obojica su bili u blizini ceste koja prolazi kroz R.. Tvrdi da mu nije poznato tko je objesio ovog jednog čovjeka, niti tko je ubio tog drugog čovjeka, jer mu nisu poznati detalji njihove pogibije.

Svjedok M. N.1 navodi da je u novembru mjesecu 1994. godine bio mobilisan kao rezervni policajac u policijskoj četvi, te se tada nalazio u mjestu R.. Navodi da je duže vremena poznavao optuženog Knežević Milu i poznaje ga kao disciplinovanog i korektnog čovjeka i on ničim nije bio upadljiv, a imao je podjednak odnos prema građanima svih nacionalnosti. Ističe da nije poznavao policajca L. M.. Tvrdi da je sa terase u mjestu R. primjetio jednu dvokolicu koja je išla iz pravca B. prema centru R. i na istoj je vidio trojicu ili četvoricu vojnika koji su sjedili na toj dvokolici, dok je pored dvokolice išlo još vojske, a u dvokolicu su bila upregnuta dva civila, jedan stariji i jedan mlađi, a među njima u sredini se nalazio upregnut jedan magarac, te su ovi civila na taj način vukli ovu dvokolicu i ove vojnike što su na njoj sjedili. Kada je ta dvokolica prošla pored kuće na čijoj terasi se on nalazio, ona je otišla dalje u pravcu jedne mesnice, te je on potom izašao iz kuće i stao pored jednog stepeništa uz cestu, jer je vidio da ovi vojnici što su vodili zarobljene civile nešto pripremaju. Tvrdi da je kod tog stepeništa sa njim jedno vrijeme stajao i optuženi Knežević Mile. Napominje da je zatim vidio da su ovog jednog civila doveli pod drvo jedne lipe, zatim su od žice pripremili jednu omču, te su potom ovog civila objesili. Tvrdi da je u vrijeme odvijanja ovih radnji optuženi Knežević Mile jedno izvjesno vrijeme stajao pored njega i da su njih dvojica komentarisali to ponašanje i taj čin vješanja na način «daje to sramota raditi, što ne predaju te ljude komandi, pa će biti netko za zamjenu». Ističe da je oko mjesta vješanja bilo jako puno vojnika, po njegovoj procjeni oko 200 ljudi, tako da nije detaljno mogao vidjeti sami čin vješanja oštećenog, jer mu je ta masa ljudi zaklanjala vidik u donjem dijelu tj. pri zemlji. Navodi da je ovaj događaj gledao sa udaljenosti od oko 30 metara. Tvrdi da nije primijetio u kojem se trenutku optuženi Knežević Mile udaljio od njega i otišao u pravcu mjesta vješanja, ali je optuženog na tom mjestu vidio u onom trenutku kada je oštećeni već bio obješen. Kategorički tvrdi da su oštećenog objesili ti vojnici koji su ga i doveli na mjesto vješanja, a koji su bili mlađe starosne dobi, jer oni nisu dozvoljavali nikome od ostalih prisutnih da pride tom mjestu, već su čak galamili i vikali. Navodi da je nakon ovog događaja pitao optuženog Knežević Milu što će tamo na mjestu vješanja, a da mu je on odgovorio «da ga đavo odnese tamo, da spriječi da se to ne uradi», te je dodao, «onaj izviđač repetirao automat i hoće da me ubije», dok mu je on na to odgovorio «šta ćeš Mile, nisi trebao». Sutradan je jasno vidio oštećenog koji je bio obješen na grani drveta,

ali ga nije detaljno zagledao, jer nije ni mogao gledati takve stvari, ali je primijetio daje oštećeni tada bio samo u kratkim gaćama.

Svjedoci B. K., G. M., D. M. i P. S. navode da nisu očevidci događaja u kojem je obješen oštećeni D. H., a za koje radnje se tereti optuženi Knežević Milu, dok optuženog duže vremena poznaju. Svi navedeni svjedoci optuženog opisuju i prikazuju kao čovjeka i osobu koji nije iskazivao netrpeljivost bilo koje vrste prema građanima druge nacionalnosti u odnosu na onu kojoj je on pripadao, i to kako prije proteklog rata, u vrijeme trajanja ratnih događanja, a također ni poslije završetka proteklog rata koji je trajao u BiH.

Svjedok B. K. je pored toga ustvrdio da je u toku 1992. godine optuženi spasio njegove sinove koje je bio svezao čovjek kojeg su zvali nadimcima «K.» i «R.», a koji je rodom iz Krnjeuše i koji je za vrijeme rata počinio mnoga zlodjela, te je tada taj «R.» njegove sinove htio odvesti u logor K. kod D., ali je to spriječio optuženi Knežević Mile, te mu je pored toga, prilikom njegovog protjerivanja iz B. P. za put dao, nije siguran da li, 100 ili 1.000 maraka.

Svjedok D. M. je također ustvrdio daje u proteklom ratu optuženi njemu pomogao kod njegove kuće u situaciji kada su u večernjim satima došla dva-tri srpska vojnika, te njemu i njegovoj supruzi naredili da izađu iz kuće, ali je naišao optuženi, te je otjerao ove vojnike i na taj način mu pomogao, iako tada nije ni bio u policijskoj uniformi, te je njemu i njegovoj porodici, koji su jedini od Bošnjaka živjeli u tom selu sa srpskim stanovništvom, na njegovu molbu obezbjedio i poslao putničko vozilo sa kojim je on otišao iz tog sela i iz B. P., a kada se on ponovno vratio svojoj kući, po završetku rata, prvi je došao njegovoj kući da ga posjeti.

Svjedok P. S. je pored toga ustvrdio da optuženog Knežević Milu poznaje još od 1982. godine i isti je imao izuzetno korektan odnos prema svim građanima, te nije imao netrpeljivog odnosa ni prema jednom građaninu bilo koje nacionalnosti, a u vrijeme kada je on, kao zamjenik komandira stanice policije B. P. razoružan i izbačen sa posla i iz policijske stanice, i to samo zbog toga što je bio Bošnjak, optuženi mu je prišao i saopštio mu da mu je veoma teško zbog toga što je on izbačen sa posla, te je on ovakvo ponašanje optuženog ocijenio kao njegov zaista iskreni odnos prema tom događaju, budući da je optuženog veoma dobro i dugo poznavao kao čovjeka i policajca. Također je ustvrdio da se optuženi Knežević Mile nakon završetka proteklog rata, među prvima vratio u B. P. i nastavio raditi kao policajac, te on ni od jednog građanina nije čuo da bi imao bilo kakvih pritužbi na rad i ponašanje optuženog za vrijeme trajanja proteklog rata u bilo kom pogledu. Isto tako nije čuo nikakve primjedbe na ponašanje optuženog po završetku rata u pogledu njegovog rada i ponašanja kao policajca poslije povratka u B. P..

Svjedokinja B. I., bivša supruga oštećenog D. H., navodi da je sa poginulim H. stekla kćerku M., koja je rođena 1984.godine, te u novembru mjesecu 1994. godine saznala da je oštećeni nestao, a daje prije nestanka otišao sa jednim mladićem u selo P., koje je u to vrijeme držala vojska Republike Srpske, ali se iz tog sela nisu vratili. Nakon mjesec dana od nestanku oštećenog D. H., obaviještena je da je mrtvo tijelo oštećenog D. H. dovezeno u Kantonalnu bolnicu B., te je bila pozvana radi prepoznavanja i identifikacije njegovog mrtvog tijela, te je odlaskom u navedenu Bolnicu izvršila identifikaciju i prepoznavanje mrtvog tijela D. H. i tom prilikom je primijetila da je njegovo tijelo modro i već se započelo raspadati.

Svjedokinja S. T., sestra oštećenog, navodi da je u novembru mjesecu 1994. godine saznala daje njen brat D. H. nestao u selu P. kod B., te je nakon mjesec dana od njegovog nestanka, obaviještena od bivše supruge svoga brata, da je mrtvo tijelo njenog brata došlo u

razmjenu i da se nalazi u Kantonalnoj bolnici B.. Nakon toga je otišla u Kantonalnu bolnicu B., te je izvršila prepoznavanje i identifikaciju svoga brata D. H., a u tom momentu je tijelo oštećenog već bilo modro i naduto. Poslije ove identifikacije njen brat je sahranjen na groblju H. u B..

Svjedok Š. U. navodi da mu je poznato daje u novembru mjesecu 1994. godine u selo P., koje je tada bilo pod kontrolom vojske Republike Srpske, otišao oštećeni D. H., skupa sa L. H. i Č. S., ali se isti nisu vratili, te su oni u to vrijeme smatrani nestalim, pa je kasnije čuo da je oštećeni D. navodno tučen, a potom i obješen, te je poslije izvjesnog vremena njegovo mrtvo tijelo došlo u razmjenu, pa je on nakon toga sahranjen.

Provedenim medicinskim vještačenjem po vještaku dr. Rakočević Miroslavu, a nakon izvršene ekshumacije posmrtnih skeletnih ostataka oštećenog D. H., vještak je utvrdio da su prilikom izvršene ekshumacije mrtvog tijela oštećenog D. H. pronađeni samo njegovi skeletni ostaci ali bez mekih tkiva, te je obdukcija i utvrđivanje uzroka smrti vršeno na osnovu pregleda i analize tih skeletnih ostataka i na osnovu iskaza svjedoka L. M.. Obdukcijom i pregledom skeletnih ostataka oštećenog D. H. vještak je utvrdio da se na lijevoj čeonj kosti oštećenog nalazi prelom koji zahvata unutrašnji dio nadočnog luka i prelazi u ljusku čeonj kosti u dužini od 5 cm, koji se potom nastavlja na unutrašnju stranu lijeve očne šupljine i potom prelazi preko nosnih kostiju zahvatajući i unutrašnju stranu desne očne šupljine. Nadalje je ovaj vještak utvrdio prelom četvrtog grudnog pršljena i prelom krajeva dva lijeva i dva desna rebra obostrano, te višestruki prelom donje polovine ljuske lijeve lopatice, a za koje povrede vještak zaključuje da se radilo o zaživotnim povredama kod oštećenog, dok je također na skeletnim ostacima oštećenog pronašao još određeni broj povreda za koje je zaključio da se radi o posmrtnim, a ne zaživotnim povredama kod oštećenog. Sve zaživotne povrede, koje su prilikom obdukcije utvrđene na njegovim skeletnim ostacima, su prema nalazu i mišljenju ovog vještaka nastale udarcima tupo tvrdim predmetima, a pojedine su mogle nastati i udarcima nogom, kao što su prelomi rebara. S obzirom na pronađeni prelom i povredu kostiju glave, odnosno lubanje, vještak zaključuje da je na mjestu preloma tih kostiju lubanje došlo do nagnječenja mozga, što je uzrok smrti kod oštećenog D. H.. Ovaj vještak, a na osnovu iskaza svjedoka L. M., ne isključuje mogućnost da je konačna smrt kod oštećenog D. H. mogla nastupiti usljed njegovog vješanja, ali se, medicinski, čin vješanja u konkretnom slučaju nije mogao objektivno utvrditi, jer prilikom obdukcije posmrtnih ostataka oštećenog D. H. su pronađeni samo njegovi skeletni ostaci, ali ne i meka tkiva, dok na pronađenim skeletnim ostacima oštećenog D. H., a posebno na skeletnim ostacima vratnih pršljenova, nema mehaničkih oštećenja, na osnovu kojih bi se medicinski pouzdano moglo zaključiti da je oštećeni D. H. obješen. Naime, medicinski sigurni pokazatelj vješanja jeste jedino pronađena kosa brazda vješanja na vratu obješenog sa tačkastim krvarenjem, mada se dešava ali rijetko, da kod vješanja dođe i do potpunog odvajanja glave od tijela obješenog i to usljed velike težine tijela i pada tijela sa veće visine pri vješanju, a što u konkretnoj situaciji nije bio slučaj. Ukoliko se, drugim dokaznim sredstvima, pouzdano utvrdi čin vješanja oštećenog D. H., vještak ne isključuje mogućnost da je konačni uzrok smrti kod njega bilo upravo vješanje, iako se to na osnovu pronađenih skeletnih ostataka oštećenog i njihove analize pri izvršenoj obdukciji pouzdano nije moglo zaključiti niti utvrditi.

Cijeneći ovako provedene dokaze izvedene na glavnom pretresu, u smislu odredbe iz člana 296. u vezi sa odredbom iz člana 15. i 16. ZKP-a FBiH, svaki dokaz posebno i u njihovoj međusobnoj vezi, te u vezi sa datom odbranom optuženog, sud je donio presudu kao u izreci iz slijedećih razloga:

U toku glavnog pretresa je dokazano slijedeće činjenično stanje:

Dana 16.11.1994. godine, u mjestu P., koja se nalazi između Bihaća i mjesta R., su pripadnici vojske Republike Srpske zarobili dvojicu civila, od kojih je jedan bio oštećeni D. H.. Prilikom zarobljavanja pomenutih civila izviđači 15-ste bihačke brigade vojske Republike Srpske su zarobljenu dvojicu civila upregnuli u građevinsku dvokolicu zvanu «japaner», i to jednog civila sa jedne strane rude, a drugog sa druge strane rude, dok su za rudu između tih civila privezali magare, koje nije vuklo tu dvokolicu, već su «japaner» vukli oštećeni D. i drugi zarobljeni civil, i pri tome su zarobljene civile špagom «zažvaljali» preko usta kao konje, dok se na dvokolicu popeo neutvrđeni broj vojnika koji su te civile i zarobili, (na «japaner» se popelo onoliko vojnika koliko ih je na njega moglo stati). Na opisani način vojnici su sa «japanera» različitim predmetima bičevali upregnutog oštećenog i drugog zarobljenog civila, te su na takav način došli do centra mjesta R., dok ih je usput pratio veliki broj prisutnih drugih vojnika i policajaca koji su se toga dana nalazili vojno angažirani u R., te su potom zarobljeni civili ispregnuti iz «japanera» i uvedeni u jednu mesnicu u mjestu R., gdje su udarani na neutvrđeni način i od strane neutvrđenog broja vojnika, pa je potom oštećeni D. H., izveden iz navedene mesnice, te je doveden pod jedno drvo lipe u neposrednoj blizini mesnice, dok je jedan nepoznati vojnik rafalom presjekao komad električne žice koja je ležala na zemlji, od kojeg komada je napravljena omča i prebačena preko grane tog drveta, dok je istovremeno na to mjesto donijeta jedna stolica i podmetnuta je ispod žičane omče prebačene preko grane drveta lipe, pa su zatim dvojica vojnika na tu stolicu podignuli oštećenog D. H., koji je prethodno u mesnici već bio znatno izudaran i iz iste doveden svezanih ruku, pa su mu zatim dva vojnika namaknuli žičanu omču oko vrata, a potom mu izmakli stolicu ispod nogu, te su ga na taj način objesili, usljed čega je oštećeni D. H. odmah umro na licu mjesta. Datum nastupanja smrti oštećenog D. H. je pouzdano utvrđen uvidom u izvod iz matične knjige umrlih od 25.04.2007. godine izdat od Matičnog ureda općine B..

U konkretnom slučaju uopšte nije sporna činjenica da je oštećeni D. H. kritičnog dana obješen, te da je isti upravo umro usljed vješanja, jer je radnju i čin vješanja oštećenog D. potvrdio veći broj očevidaca tog događaja, te su isti kategorični u tvrdnji da je kod oštećenog smrt nastupila ubrzo poslije njegovog vješanja, dok vještak medicinske struke dr. Rakočević Miroslav u svom nalazu i mišljenju i iskazu na glavnom pretresu, također ne isključuje mogućnost da je konačni uzrok smrti kod oštećenog D. H. bilo upravo vješanje, ukoliko se čin vješanja pouzdano utvrdi drugim dokazima, budući da se vješanje oštećenog nije moglo medicinski utvrditi prilikom obdukcije i analize skeletnih ostataka oštećenog.

U konkretnom slučaju je sporna činjenica da lije zaista optuženi učestvovao u radnjama i činu vješanja oštećenog na način kako ga tužiteljica tereti izmijenjenom optužnicom, ili pak nije.

Tužiteljica tereti optuženog za počinjene krivično-pravne radnje i za krivično djelo počinjeno na način поближе opisan u dispozitivu optužnice i pri tome krivnju optuženog, uglavnom, temelji na iskazu svjedoka L. M..

U toku glavnog pretresa je saslušan veći broj svjedoka na okolnosti kritičnog događaja za koji se tereti optuženi, među kojima su neki od svjedoka bili direktni očevidci kritičnog događaja, tako su pojedini od tih svjedoka vidjeli cijeli događaj i čin vješanja oštećenog D. H., dok su drugi vidjeli pojedine dijelove tog događaja, (iskazi svih saslušanih svjedoka su interpretirani u prethodnom dijelu ove presude). U konkretnom slučaju jedino svjedok L. M. tereti optuženog da je upravo on aktivno učestvovao u maltretiranju i vješanju oštećenog D. H.

sa još jednim neidentifikovanim vojnikom i pri tome je svjedok L. M. kategoričan i izričit u tvrdnji da je upravo optuženi učestvovao u vješanju oštećenog, te isti ovu svoju tvrdnju iznosi kako u toku direktnog i unakrsnog ispitivanja na glavnom pretresu, a također i prilikom međusobnog suočenja sa svjedocima T. M., Š. L., K. P. i R. B.. Međutim, svi drugi saslušani svjedoci koji su očevidci bilo čitavog dešavanja kritičnog dana ili pak dijelova tog događaja neosporno potvrđuju činjenicu da je zaista, obješen oštećeni D. H., ali su kategorični u tvrdnji da u tom vješanju kao akter vješanja nije učestvovao optuženi Knežević Mile, budući da optuženog svi saslušani svjedoci dobro poznaju, već da su vješanje oštećenog D. H. izvršila dvojica izviđača koji su ga prethodno i zarobili u mjestu P., a potom su ga i doveli u R., a da su ti vojnici-izviđači bili znatno mlađi u odnosu na starosnu dob optuženog, te su kasnije čuli da su ti izviđači, koji su objesili oštećenog D., bili pripadnici 15-ste bihačke brigade vojske Republike Srpske, s tim da ne poznaju ni jednog od tih vojnika.

Prilikom donošenja ove presude, sud je u cjelosti prihvatio kao istinite i valjane iskaze svih saslušanih svjedoka optužbe i odbrane, osim iskaza svjedoka optužbe L. M., čiji iskaz ovaj sud nije mogao prihvatiti kao tačan, vjerodostojan i pouzdan iz slijedećih razloga:

Iz izvedenih dokaza je sasvim pouzdano utvrđeno da su oštećenog D. H. i još jednog civila u mjestu P. zarobili vojnici vojske Republike Srpske, koji su pripadali izviđačima, (prema iskazu i tvrdnjama većeg broja saslušanih svjedoka), 15-ste bihačke brigade. Također je utvrđeno da su ovi vojnici prema zarobljenim civilima izuzetno nehumano postupali, jer su iste upregnuli u dvokolicu zvanu «japaner», da se na istu popeo veći broj vojnika, da su zarobljene civile «zažvaljali», da su ih usput od Pritoke prema R. bičevali i udarali različitim predmetima, a da su dolaskom u centar R. iste ispregnuli i uveli u napuštenu i praznu mesnicu, te su te civile unutar mesnice na neutvrđen način tukli maltretirali i nad istima se izivljavali, jer su posljedice takvog njihovog postupanja kasnije evidentno bile vidljive na tijelu zarobljenih civila i oštećenog D. H., nakon što je oštećeni izveden iz mesnice. U toku postupka je van razumne sumnje utvrđeno da optuženi Knežević Mile nije učestvovao u zarobljavanju oštećenog i drugog civila, da isti ni na koji način nije dolazio u kontakt sa tim civilima u kretanju od mjesta P. do mjesta R.. Istina, svjedok L. M. u svom iskazu tvrdi da se optuženi izviđačima, koji su civile zarobili, pridružio nakon uvođenja civila u mesnicu, stim da ni jednim dokazom nije rasvjetljen dio događaja šta se konkretno dešavalo unutar te mesnice gdje su civili dovedeni. U toku postupka, je nepobitno dokazano da je optuženi bio zamjenik komandira II čete, IV bataljona policije Republike Srpske, te da je ova jedinica bila podčinjena vojnoj komandi vojske Republike Srpske, te da nije djelovala samostalno niti preduzimala bilo kakve aktivnosti izvan onih koje je izričito dobivala naredbom od vojne komande vojske Republike Srpske, a što je posebno utvrđeno iskazom svjedoka T. M., a koja činjenica čak nije ni sporna, već je ista, naprotiv, opšte poznata. Bez obzira na tvrdnju L. M., da se optuženi pridružio izviđačima koji su doveli zarobljene civile u napuštenu mesnicu, te im se pridružio u maltretiranju i izivljavanju nad zarobljenim civilima, ovaj svjedok ovakvu svoju tvrdnju nije na pouzdan način potkrijepio ni jednom drugom činjenicom, osim vlastite i gole svoje tvrdnje, dok svi drugi saslušani svjedoci koji su bili očevidci ovog dijela događaja, koji je prethodio vješanju oštećenog D. H., su izričiti u svojim iskazima i tvrdnjama da u tom dijelu događaja optuženi Knežević Mile ni na koji način nije dolazio u kontakt sa zarobljenim civilima. Nadalje svi saslušani očevidci događaja ističu da su se pomenuti izviđači izuzetno agresivno i drsko, te bahato ponašali, kako prema zarobljenim civilima, tako i prema svim ostalima koji su se nalazili u centru R. i promatrali taj događaj, te su vikom, galamom, psovkama i prijetnjama automatskim puškama sprečavali svako drugo lice i svakog drugog vojnika i policajca da pristupi zarobljenim civilima i toj grupi izviđača koja ih je zarobila. S obzirom na opisani i prikazani način ponašanja i postupanja izviđača koji su zarobili oštećenog i drugog civila,

potpuno je neuvjerljiv iskaz svjedoka L. M. da se tim izviđačima pridružio optuženi Knežević Mile i sa njima nastavio maltretirati zarobljene civile, a da je kasnije i sam učestvovao u radnjama i činu vješanja oštećenog D. H.. Naime, u navedenoj situaciji, ovom sudu je potpuno neuvjerljiva i neprihvatljiva tvrdnja svjedoka L. M. da bi izviđači koji su oštećenog i drugog civila zarobili i koji su se prema njima izuzetno drsko, nehumano i agresivno ponašali, uopšte dozvolili učešće optuženog u tim njihovim radnjama, a pogotovo da bi mu dozvolili da on sa još jednim izviđačem izvrši vješanje oštećenog D. H.. Prilikom ocjene vjerodostojnosti i tačnosti iskaza svjedoka L. M., u kojem on tvrdi da je upravo optuženi učestvovao u samom činu vješanja oštećenog D. H., ovaj sud je također cijenio činjenicu da je vješanje oštećenog izvršeno u prisustvu preko dvije stotine prisutnih osoba, što vojnika što policajaca, pa bi u takvoj situaciji sasvim bilo realno za očekivati da još netko od tolikog broja prisutnih ljudi, pored svjedoka L. M., potvrdi činjenicu da je upravo optuženi učestvovao u vješanju oštećenog D. H.. Naime, po stanovištu ovog suda, malo je vjerovatno da bi se svjedoci koji su saslušani u toku glavnog pretresa, a koji su bili očevidci bilo cijelog dijela događaja ili pojedinih njegovih dijelova, solidarisali i prećutali učešće optuženog u tom činu vješanja oštećenog, budući da su bili očevidci kada je na veoma okrutan i drzak način postupano prema zarobljenim civilima i kada je bez ikakvog razloga obješen oštećeni D. H., tim više, jer iz iskaza svih saslušanih svjedoka nedvojbeno proizilazi da su oni kao očevidci tog događaja, osuđivali takvo postupanje prema zarobljenim civilima i ni na koji način se nisu solidarisali ili odobrili takvo postupanje prema zarobljenim civilima. Ovom prilikom sud je također imao u vidu činjenicu da je optuženi bio lično poznat svim saslušanim svjedocima koji su promatrali događaj i čin vješanja oštećenog, da je optuženi dugogodišnji radnik policije, jer u svojstvu policajca radi još od 1976. godine, da su svi saslušani svjedoci, osim svjedoka L. M., optuženog prikazali i opisali kao izuzetno marljivog, poštenog i savjesnog policajca i građanina, koji u svom radu i za vrijeme trajanja prethodnog rata ni na koji način nije pokazivao i ispoljavao netrpeljivost prema građanima koji su bili pripadnici druge nacionalnosti u odnosu na onu kojoj je on pripadao, da su u toku postupka saslušana četiri svjedoka bošnjačke nacionalnosti, na okolnosti ponašanja i postupanja optuženog u vrijeme početka prethodnog rata i ratnih dešavanja u mjestu B. P., gdje je optuženi radio kao policajac, te su ovi svjedoci-Bošnjaci kategorički ustvrdili da im je optuženi pomogao i spasio im život te ih spasio od maltretiranja drugih srpskih vojnika, u različitim situacijama u kojima su se oni zatekli u proteklom ratu. Sud je cijeneći iznijetu odbranu optuženog i iskaz svjedoka L. M., također imao u vidu činjenicu da se optuženi nakon završetka rata među prvima građanima srpske nacionalnosti vratio u mjesto B. P. gdje je nastavio raditi u svojstvu policajca u policijskoj stanici u kojoj je radio i prije rata, da ne postoje pritužbe ili primjedbe na postupanje optuženog prema bilo kojem građaninu, koje bi ukazivale na njegov netrpeljiv odnos prema građanima bošnjačke ili druge nacionalnosti u odnosu na srpsku kojoj pripada optuženi. Po stanovištu ovog suda, mala je vjerovatnoća da bi se optuženi odmah po prestanku rata samoinicijativno vratio u mjesto B. P., ukoliko bi zaista bila tačna tvrdnja svjedoka L. M. da je on objesio civila D. H., tim više što ovaj svjedok u svom iskazu kategorički tvrdi da je optuženog, prilikom čina vješanja oštećenog, pokušao ubijediti da ne objesi oštećenog, da mu je tom prilikom jasno dao do znanja i rekao da će po završetku rata javno i otvoreno posvjedočiti o ovom njegovom postupanju i da je objesio oštećenog, ukoliko ikada dođe do procesuiranja i do vođenja krivičnog postupka za ovaj počinjeni zločin tj. vješanje oštećenog D. H.. U toku postupka svjedok L. M. je oprečan i kontradiktoran, ne samo u pogledu opisa događaja i prikazivanja uloge optuženog u samom činu vješanja oštećenog, (svjedok L. M. jedini tvrdi da je optuženi vršio vješanje oštećenog D. H. sa još jednim nepoznatim izviđačem), već je iskaz svjedoka L. M. u direktnoj suprotnosti i sa opisom dijela događaja kada opisuje ulazak optuženog u prostoriju gdje se nalazio svjedok T. M. kao komandir policijske čete, a u koju prostoriju je ušao optuženi Knežević Mile poslije izvršenog vješanja i u opisu ponašanja svjedoka T. M. i njegove reakcije na čin vješanja i učešće

optuženog u tom događaju. Naime, svjedok T. M. je kategoričan da nije bio direktni očevidac samog momenta vješanja oštećenog D. H., dok svjedok L. M. tvrdi da je on prisustvovao tom trenutku vješanja i postupak optuženog osuđivao riječima «šta je ovom mom zamjeniku, da li je poludio, šta ovo radi». Naime, iz iskaza svjedoka T. M. i R. B., je sasvim pouzdano utvrđeno i dokazano da svjedok L. M. uopšte nije bio smješten u istoj kući i u istoj prostoriji u kojoj su boravili T. M., R. B. i druga lica, već je L. M. bio kritičnog dana smješten i boravio je u sasvim drugoj kući. U toku postupka se neminovno nametnulo kao logično pitanje zbog čega je svjedok L. ustrajan i kategoričan u tvrdnji da je upravo optuženi učestvovao i vršio vješanje oštećenog D. H., ukoliko to optuženi zaista nije učinio. Svestranom analizom i ocjenom iskaza svjedoka L. M., iznijete odbrane optuženog i iskaza svih drugih saslušanih svjedoka, koji na bilo koji način imaju saznanja o činu vješanja oštećenog D. H., ovaj sud nalazi da je istinita i ovom sudu prihvatljiva iznijeta odbrana optuženog koju je on iznio u toku postupka, da nije učestvovao u činu vješanja oštećenog D. H., da je bio prisutan na mjestu događaja kada je oštećeni obješen, da je svojim radnjama i postupanjem pokušao spriječiti vješanje oštećenog, ali da u tome nije uspio, te da ga svjedok L. M. neosnovano i zlonamjerno tereti za vješanje oštećenog D. H. i to iz razloga što se on (optuženi) kao zamjenik komandira policijske čete na grahovsko-glamočkom ratištu, zalagao da se izvrši balističko vještačenje puške svjedoka L. M., te da se izvrši obdukcija mrtvog tijela poginulog policajca R. N., koji je na tom ratištu i na borbenom položaju poginuo u vrijeme dok se sam nalazio sa svjedokom L. M., budući da se čula priča da je taj policajac poginuo pod sumnjivim okolnostima. Također su svjedoci R. B. i T. M. u svojim iskazima potvrdili da je svjedok L. M. obećao da će se osvetiti optuženom Knežević Mili za takvo njegovo insistiranje u rasvjetljavanju pogibije policajca R. N.. Kada se uzmu u obzir sve naprijed iznijete činjenice i okolnosti i svestrano analiziraju u međusobnoj vezi, ovaj sud zaključuje da je iskazima brojnih saslušanih svjedoka, koji, suprotno tvrdnjama svjedoka L. M., kategorički tvrde da optuženi nije učestvovao u radnjama i činu vješanja oštećenog D. H., ozbiljno dovedena u sumnju vjerodostojnost, istinitost i tačnost iskaza svjedoka L. M. u kojem je on ustvrdio da je upravo optuženi Knežević Mile jedan od dvojice lica koja su učestvovala i izvršila čin vješanja oštećenog D. H..

Prilikom donošenja ove presude ovaj sud je u cjelosti prihvatio nalaz, mišljenje i iskaz vještaka medicinske struke dr. Rakočević Miroslava, u pogledu kvalifikacije tjelesnih ozljeda kod oštećenog D. H. i uzroka nastupanja njegove smrti, jer stranke i branilac optuženog nisu prigovorili ovom vještačenju, tako da ni na koji način nije dovedena u sumnju vjerodostojnost i istinitost nalaza, mišljenja i iskaza ovog vještaka.

Sud je također prihvatio kao valjane, istinite i zakonite sve materijalne dokaze koje je optužba izvela u toku glavnog pretresa, jer ti dokazi i njihov sadržaj u toku postupka od strane optuženog i njegove braniteljice nisu osporeni niti na bilo koji način dovedeni u sumnju.

Budući da u toku postupka optužba svojim izvedenim dokazima nije uspjela dokazati krivično-pravne radnje i krivično djelo za koje se optuženi tereti, to stoga ovaj sud nije mogao u odnosu na optuženog donijeti osuđujuću presudu, tako da je ovom sudu preostalo da optuženog oslobodi od optužbe uz primjenu načela *in dubio pro reo* iz člana 3. ZKP FBiH. Naime, zbog primjene principa *in dubio pro reo*, činjenice koje idu na teret optuženog moraju biti sa sigurnošću utvrđene, za razliku od činjenica koje idu u korist optuženog, a koje se uzimaju za utvrđene čak i onda kada su one samo vjerovatne, tj. kada postoji sumnja u njihovo postojanje. Ovakvo stanovište zauzeo je i Ustavni sud Bosne i Hercegovine u svojoj odluci broj AP-661/04 od 22.04.2005. godine, (objavljena u Službenim novinama FBiH broj 61/05). Prema odredbi iz člana 3. stav 2. ZKP-a FBiH, «*sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog*

zakonodavstva, sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog», a što je u konkretnom slučaju i pri ocjeni izvedenih dokaza primijenio i ovaj sud.

Prema odredbi iz člana 3. stav 1. ZKP FBiH i odredbi iz člana 6. stav 2. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda «svako ko je optužen za krivično djelo smatra se nevinim, dok se njegova krivica po zakonu ne dokaže», dok prema odredbi iz člana 15. ZKP FBiH «sud, tužitelj i drugi organi koju učestvuju u postupku dužni s jednakom pažnjom da ispituju i utvrđuju kako činjenice koje terete osumnjičenog tj. optuženog tako i one koje im idu u korist». Imajući u vidu naprijed navedene zakonske odredbe i odredbe Konvencije kojom se propisuje pravo na pravično suđenje, sud uvijek i prvenstveno mora pretpostaviti nevinost optuženog, bez bilo kakvih preduvjerenja, te ga može osuditi jedino i samo na temelju dokaza iznesenih tokom suđenja. Sud ne smije poći od nekog preduvjerenja da je optuženi kriv, jer je teret dokazivanja na tužitelju, i svaka dilema koja se pojavi mora ići u korist optuženog. Dakle, svaka situacija u kojoj se javlja i najmanja sumnja u pogledu činjenica u odnosu na dokazanost ili nedokazanost određenih okolnosti, ili se pojave sumnje u pogledu činjenica koje čine obilježje krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakona, primjenom načela *in dubio pro reo*, mora ići u prilog optuženog i sud je rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog. Propuštanje suda da postupi na ovakav način značilo bi postojanje preduvjerenja da je optuženi kriv, što bi predstavljalo kršenje odredbi člana 3. ZKP i člana 6. stav 2. Konvencije. Nužno je, prema tome, eliminirati sva preduvjerenja i kod donošenja odluke se rukovoditi isključivo činjenicama.

Imajući u vidu naprijed navedeno u odnosu na konkretni slučaj, dakle ne smije se poći od pretpostavke i zaključiti da je optuženi u kritičnom događaju svojim radnjama učestvovao u činu vješanja oštećenog D. H., te tražiti od optuženog, da on kroz svoju odbranu i izvođenjem dokaza dokaže, da on to nije učinio. Naprotiv, tužiteljica je u obavezi da dokaže, i to izvan svake razumne sumnje, da je optuženi počinio opisane radnje koje mu optužnica stavlja na teret, a usljed kojih je kod oštećenog D. H. nastupila smrt. Zbog toga se, kao temeljno poštivanje kako zakonskih propisa, tako i prava optuženog, treba sumnjati u tvrdnje optužnice, odnosno mora se ispitivati da li je smrt kod oštećenog eventualno nastupila usljed djelovanja i postupanja neke druge osobe, a ne od strane optuženog, pri čemu tužiteljica mora dokazati, i to bez ikakve sumnje, da je smrt oštećenog vješanjem nastupila upravo radnjama optuženog, a ne nekog drugog lica, i to upravo onako kako se to optužnicom prikazuje i tvrdi. Dakle, sud mora biti siguran da je optuženi počinio opisane radnje za koje se optužuje, usljed kojih radnji je kod oštećenog D. H. nastupila smrt, pri čemu se sa apsolutnom sigurnošću mora isključiti i najmanja sumnja da je možda neki drugi vojnik kritične prilike počinio radnje i čin vješanja oštećenog D. H., na način kako to optužnica tvrdi. Cijeneći brižljivo odbranu optuženog i sve dokaze koji su izvedeni na glavnom pretresu, kako pojedinačno, tako i u njihovoj međusobnoj vezi, i u vezi sa odbranom optuženog, a posebno dovodeći odbranu optuženog i iskaze ostalih saslušanih svjedoka u vezu sa iskazom i tvrdnjama svjedoka L. M., ovaj sud zaključuje da se u iskazu L. M. javlja čitav niz objektivnih i realnih sumnji koje ozbiljno dovode u pitanje istinitost i vjerodostojnost njegovih tvrdnji koje je iznio u toku glavnog pretresa, kako u direktnom i unakrsnom ispitivanju, tako i u međusobnom suočavanju ovog svjedoka sa drugim svjedocima, a iz čega realno proizilazi da je svjedok L. M., u konkretnom slučaju, imao motiv i razlog da zlonamjerno i neosnovano tereti optuženog Knežević Milu, da je upravo optuženi počinio niz prethodnih radnji koje su prethodile činu vješanja oštećenog D. H. i da je potom i sam sa drugim nepoznatim vojnikom izvršio vješanje zarobljenog civila tj. oštećenog D. H.. Sumnje koje su se pojavile u odnosu na istinitost i vjerodostojnost iskaza svjedoka L. M.a, je ozbiljno dovedena u pitanje istinitost tvrdnje ovog svjedoka da je upravo optuženi sa još jednim nepoznatim vojnikom izvršio vješanje oštećenog D. H., a usljed kojeg je nastupila smrt

oštećenog. Ova sumnja, da je optuženi bio jedan od izvršioca radnje vješanja oštećenog D. H., nije mogla biti bezrezervno i apsolutno otklonjena, čak ni suočenjem svjedoka L. M. sa više drugih svjedoka koji su također bili neposredni očevidci vješanja oštećenog, te stoga ovaj sud zbog ovih razloga kao i zbog razloga koji su navedeni u prethodnom dijelu ove presude, u konkretnom slučaju, nije mogao prihvatiti kao istinit i vjerodostojan iskaz svjedoka L. M. Naime, svjedoci koji su suočeni sa svjedokom L. M. su u toku postupka suočenja iznijeli puno uvjerljivih detalja i činjenica iz kojih proizilazi razumna sumnja da je svjedok L. M. imao motiv i razlog da neistinito prikaže i opiše ulogu i postupanje optuženog u inkriminisanom događaju i prilikom vješanja oštećenog D. H.. Budući da u konkretnom slučaju tužiteljica niti jednim drugim dokazom, osim iskaza svjedoka L. M., nije dokazala da je upravo optuženi počinio krivično-pravne radnje za koje se tereti optužnicom, te da je upravo optuženi izvršio vješanje oštećenog, usljed kojeg vješanja je kod oštećenog nastupila smrt, to je stoga optuženog valjalo osloboditi od optužbe.

Iz svih naprijed navedenih razloga, ovaj sud je donio presudu kao u izreci primjenom odredbe iz člana 299. tačka c) ZKP-a FBiH.

Odluka o troškovima krivičnog postupka i paušalu se zasniva na odredbi iz člana 203. stav 1. ZKP-a FBiH, dok je porodica poginulog D. H. sin H. iz B. primjenom odredbe iz člana 212. stav 4. ZKP-a FBiH sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućen na građansku parnicu.

Zapisničar
Hrnjić Mufida

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Dervišević Nuriya

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Vrhovnom sudu FBiH Sarajevo, koja se podnosi putem ovog suda, u roku od 15 dana od dana prijema prijepisa ove presude u dovoljnom broju primjeraka za sud, protivnu stranku i branioca optuženog.

Na osnovu odredbe iz člana 308. stav 4. ZKP FBiH oštećeni ovu presudu mogu pobijati samo zbog odluke o troškovima krivičnog postupka i odluke o imovinsko-pravnom zahtjevu.